

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3932/2019
05.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Весна Митић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Урбанизам и изградња Лесковац“, чији је пуномоћник Данило Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2949/18 од 20.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2949/18 од 20.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2949/18 од 20.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 1654/17 од 06.07.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљени страх износ од 60.000,00 динара и за претрпљене физичке болове износ од 70.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 06.07.2018. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева према туженом на име законске затезне камате на досуђене износе почев од 05.05.2017. године до 06.07.2018. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 98.600,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема одлуке, а ако исте не измири у том року, обавезан је да на износ трошкова од 73.800,00 динара исплати законску затезну камату почев од дана правноснажности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2949/18 од 20.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 1654/17 од 06.07.2018. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је наведена пресуда у ставу трећем изреке тако што је обавезан тужени да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 86.600,00 динара, у року од 8 дана од дана

пријема одлуке, а ако исте не измири у том року, обавезан је да на износ трошкова од 61.800,00 динара исплати законску затезну камату почев од дана правноснажности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, констатовано је да је првостепена пресуда у ставу другом изреке неизмењена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о ревизији одлучује на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе да се размотре питања од општег интереса и ради уједначавања судске праксе.

Тужила је поднела суду одговор на ревизију туженог.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о одговорности туженог за нематеријалну штету коју је тужила претрпела због задобијених повреда услед упадања у необезбеђени шахт без поклопца и његовој обавези да тако насталу штету надокнади.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоје законски разлози за одлучивање о посебној ревизији туженог. Одговорност туженог постоји на основу члана 184. Закона о облигационим односима у вези са одредбом члана 3. Одлуке о промени Одлуке о оснивању ЈП „Урбанизам и изградња Лесковац“ од 25.02.2013. године, која је била на снази у време штетног догађаја, а којом је, између осталог, прописано да се то правно лице оснива и послује ради финансирања и надзора на одржавању објеката комуналне инфраструктуре (улице, сливници, фонтане, зеленило, јавна хигијена, јавно осветљење и семафори), све имајући у виду да шахт представља саставни део улице. Стога, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, новим тумачењем права, нити уједначавањем судске праксе, имајући у виду да побијане нижестепене пресуде садрже одлуку о тужбеном захтеву, које су донете у складу са усаглашеном судском праксом и израженим ставом Врховног касационог суда по питању пасивне легитимације туженог и његове одговорности за штету коју је тужила претрпела услед пада у необезбеђени шахт, те у том смислу разлози нижестепених пресуда не одступају од досадашње праксе Врховног касационог суда по том питању.

Сходно изложеном, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку о спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору мале вредности, имајући у виду да вредност предмета спора од 130.000,00 динара не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Стога је, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић